

Nogle spørgsmål stillet af socialudvalget til socialministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål:

Udvalget ønsker ministerens kommentar til ændringsforslag nr. 1 og 2 (i den af udvalget afgivne betænkning).

Svar:

Ifølge bemærkningerne til ændringsforslagene sikres det, at der ikke sker en automatisk overflytning til varig hjælp efter 9 måneder, men at hjælpen udmåles i overensstemmelse med principperne for varig hjælp. Endvidere nævnes vigtigheden af, at der sker en normal opfølgning med tilbud om revalidering, uddannelse m.m.

Socialministeriet skal indledningsvis bemærke, at § 43 indeholder følgende regler:

1) Efter *stk. 1* kan der til det løbende *underhold* ydes en sådan hjælp, at pågældende får rådighed over et beløb af samme størrelse som folkepensionen med pensionstillæg (efter skattetræk) med et tillæg pr. barn. – Der er ikke tale om en fast ydelse, men om et maksimum for hjælpen, der i almindelighed ikke kan overstige det hidtidige levestandardniveau.

2) Efter *stk. 2* kan der ydes yderligere hjælp til rimeligt begrundede *enkeltudgifter*, som ikke kan afholdes inden for grænsen i *stk. 1*. – Der er tale om en ydelse efter et frit, individuelt skøn.

3) Efter *stk. 3* kan der *med godkendelse fra revaliderings- og pensionsnævnet* ydes en *løbende* hjælp, der overstiger grænsen i *stk. 1*. Ifølge regeringens ændringsforslag nr. 3 kræves nævnets godkendelse ikke ved forhøjelse af hjælpen til dækning af boligudgifter, der ikke kan afholdes efter *stk. 1*, såfremt en billigere bolig ikke kan skaffes.

Det fremgår ikke entydigt af ændringsforslag nr. 1, om henvisningen til § 43 gælder samtlige 3 stykker. Da forslagsstillerne ikke går ind for regeringens forslag til ændring af § 43, *stk. 3*, må forslag nr. 1 under alle omstændigheder indebære, at der kun kan ydes supplerende hjælp til boligudgifter med *godkendelse fra revaliderings- og pensionsnævnet*.

Da det efter bemærkningerne imidlertid synes at være forslagsstillerne hensigt at skabe identitet mellem den ydelse, der skal gives efter 9 måneders forbigående kontanthjælp, og varig hjælp efter § 43, kan forslaget alene være begrundet i en frygt for, at der ikke efter *regeringens* lovforslag vil ske opfølgning med hensyn til rådgivning, vejledning m.v. af de sager, der efter 9 måneder skal bedømmes efter § 43.

Til støtte herfor har *forslagsstillerne* henvist til en passus i socialministeriets cirkulære af 25. oktober 1982, hvori det som *vejledende retningslinje* er anført, at hjælpen først må ydes efter § 43, når pågældendes fremtidsudsigter efter forgæves forsøg med anden støttende indsats må bedømmes således, at det vil være nødvendigt at yde en løbende økonomisk hjælp til underhold, indtil pågældende bliver berettiget til pension efter den sociale pensionslovgivning.

Socialministeriet skal hertil bemærke, at disse *vejledende retningslinjer* er givet under hensyn til den *gældende* affattelse af kontanthjælpsafsnittet, specielt § 41, *stk. 2*.

Efter *regeringens* forslag nr. 6 vil disse blive afgørende ændret, idet overgang til varig hjælp kan ske *alene* som følge af, at der er ydet hjælp i over 9 måneder. Med vedtagelse af *regeringens* forslag er der ikke længere lovmæssigt grundlag for den omtalte passus fra kontanthjælpscirkulæret, og hele afsnittet om hjælp efter § 43 vil derfor blive omskrevet i lyset af, at hjælpen efter § 43 for fremtiden kan ydes til en anden personkreds efter andre kriterier end de hidtidige.

Som det udtrykkeligt er anført, bl.a. i svarene på spørgsmål 60, 168 og 194, består socialforvaltningernes rådgivningsforpligtelse fortsat over for personer, der overgår til § 43-hjælp. Disse menesker er således ikke »opgivet« – men deres løbende kontanthjælp nedsættes alene, fordi de har fået forbigående hjælp i mere end 9 måneder.

Socialministeriet skal i øvrigt henvise til mindretalsudtalelser i betænkningen vedrø-